

Hồi 96

Cuộc Thảo Luận Đấu Trường

H

ải Thiên Nhất Tào Tô Bằng Hải nghe lão tăng nói vậy liền đáp:

- Đại sư có ý kiến gì cứ nói ra. Nếu có thể, lão phu sẽ tuân theo ngay.

Hoàng y lão tăng gật đầu mỉm cười nói:

- Gần mấy trăm năm nay, có biết bao nhiêu là nhân tài trong võ lâm, nhưng Tô Bang Chủ được kể là một vị nhân tài xuất chúng. Chẳng những lão nghe danh mà ai ai cũng phải nể mặt.

Tô Bằng Hải nói:

- Ô hay, lão phu có tài cán chi đâu mà đại sư quá khen như thế!

Lão tăng lại nói:

- Võ công trong thiên hạ gồm đủ các môn phái, mỗi môn phái đều có môn thuật thần bí riêng, nhưng truy nguyên đều cùng chung một nguồn gốc. Hàng trăm năm về trước cũng có xảy ra một cuộc đấu kiếm tranh giành hơn thua diễn ra cảnh tàn sát lẫn nhau ghê gớm. Nay lão tăng tuy là Chưởng Môn nhân phái Thiếu Lâm được gặp các Chưởng Môn và Tô Bang Chủ thật là một điều vạn hạnh. Nếu Tô Bang Chủ biến cuộc đấu kiếm sanh tử này thành một cuộc đại hội nghiên cứu võ học thì thật là đại đức đại công. Được như thế sẽ tránh một trận sát hại bi thảm và cũng là cái gương sáng cho hậu bối. Kính mời Tô Bang Chủ suy nghĩ kỹ lại lời nói của lão nạp. A đi đà phật!

Các võ lâm cao thủ có mặt nơi đây nghe Hoàng y lão tăng luận bẽ hơn thiệt với tư cách nhân đạo ai nấy cũng đều âm thầm kính phục cả.

Bát Cánh Thần Ôn Đỗ Duy Sinh nói:

- Đại sư từ bi biện luận như thế thật cao siêu, lão phu rất hoan nghênh. Nếu làm được như vậy sẽ gây đoàn kết với tất cả các môn phái, lại còn có cơ hội trau dồi võ công tinh vi hơn nữa. Không biết Tô Bang Chủ nghĩ sao?

Đỗ Duy Sinh nói dứt lời đưa mắt nhìn chung quanh xem thử có ai tán đồng ý kiến với mình không rồi mới ngồi xuống.

Hải Thiên Nhất Tào Tô Bằng Hải thấy lời nói của hai người đầy đủ lý lẽ không còn cách nào cãi được nữa bèn chống trán suy nghĩ một lúc rồi đứng lên nói:

- Lời nói của đại sư và Đỗ huynh quả là một lòng nhân từ đại độ. Nhưng cũng cần nên biết rằng muốn tổ chức được cuộc đấu kiếm này là cả một công trình vĩ đại, trăm năm mới có một lần. Nay chín đại môn phái đã về đây đủ mặt, chẳng lẽ nửa đường lại phế bỏ hay sao. Vậy giờ đây lão phu đề nghị rằng trong cuộc giao đấu hễ đối phương điểm trúng tức là thắng cuộc. Như vậy khỏi phải tương tàn quá nhiều, không biết quý vị định sao?

Hoàng y lão tăng chấp tay trước ngực niệm Phật một tiếng rồi nói:

- Tô Bang Chủ có lòng nhân, lão nạp rất cảm phục. Nhưng lão nạp chỉ sợ tay chân vô tình, đạo kiếm không có mất. Chưa chắc khi điểm trúng rồi lại có thể thu lại được. Theo ý kiến của lão nạp thì tốt hơn là đem trận đấu kiếm sắp đến này mà biến đổi thành cá nhân biểu diễn. Ở đây toàn là võ lâm cao thủ cả, tài nghệ như thế nào sẽ có công luận bình phẩm. Không biết quý vị xem ý kiến của lão có thể thực hiện được không?

Tô Bằng Hải vươn đôi vai rồi đứng lên nói:

- Lời của đại sư quả là từ bi bác ái nhưng xét ra không thể thực hiện được vì cả số đông biểu diễn tài nghệ thì khó mà phân chia cao thấp, mà trận đánh này là để sắp danh. Và lại quý vị không quản khó nhọc đến đây với một ý nguyện tham gia trận đấu kiếm mà nay không đấu chẳng hóa ra là tốn công lắm sao?

Đỗ Duy Sinh thấy Tô Bằng Hải nhất định phải đấu nhau liền cau mày và đứng lên nói:

- Tô Bang Chủ rất có hào khí nên nhất định phải đánh nhau để phân rõ cao thấp, thì trận đánh này phải có thứ tự mới được. Tô Bang Chủ lại đã coi trọng phái Côn Luân, nên đã tiếp họ đến Đoạt Hồn Ải trước. Vậy đúng lý là Côn Luân Tam Tử phải ra trận đấu với người trong quý bang trước đã. Không biết các vị võ lâm cao thủ có tán thành không?

Thông Linh đạo trưởng cười ha hả, đứng lên nói:

- Đỗ huynh đã coi trọng Côn Luân Tam Tử chúng tôi, cho bản đạo được phép ra đấu kiếm trước, bản đạo xin đa tạ. Nhưng việc đấu kiếm sắp danh đâu phải chỉ một mình Đỗ huynh quyết định được nên bản đạo không dám nhận.

Tô Bằng Hải cười khanh khách, nói:

- Thông Linh đạo hữu nói rất đúng. Đấu kiếm sắp danh không phải việc của cá nhân, nên việc ra trận trước hay sau phải do tất cả quyết định. Nếu do ý kiến cá nhân thì bất công rồi!

Hạ Vân Phong mỉm cười rồi đứng lên nói:

- Côn Luân Tam Tử đức độ siêu phàm, lừng danh võ lâm. Đỗ huynh đề nghị ra trận trước rất là thích hợp.

- Hạ đạo trưởng và Đỗ huynh quá khen ngợi và trọng vọng Côn Luân Tam Tử chúng tôi, khiến chúng tôi ái ngại quá không dám nhận ra trận trước. Tô Bang Chủ là người tổ chức

ra trận đấu kiếm này, thế tất việc sắp đặt thứ tự ra trận đã chuẩn bị sẵn sàng. Theo ý bản đạo thì tốt hơn là để cho Tô Bang Chủ tự liệu.

Tô Bằng Hải thò tay vào bụng lấy ra một tấm vải trắng rồi đứng lên nói:

- Lão phu đã sắp đặt danh sách ra trận rồi. Bây giờ lão xin đọc ra đây, nếu có ai thấy không đúng xin cho biết ý kiến.

Nghe nói thế, những võ lâm cao thủ ai nấy đều cau mày nghiêm sắc mặt chờ xướng danh.

Tô Bằng Hải đưa mắt nhìn xung quanh rồi giơ cao tấm vải ngang tầm mắt mà đọc.

Trong thứ tự mà ông ta đã sắp xếp thì người thứ nhất là Nga Mi ra trận trước.

Mới đọc ra nhân vật thứ nhất và định đọc tiếp thì có Siêu Trần trong nhóm Nga Mi Tứ Lão vội cắt lời đứng lên nói:

- Tô Bang Chủ coi trọng bốn phái quá nhiều khiến chúng tôi hổ thẹn, nên không dám nhận.

Sắc mặt Tô Bằng Hải xạm lại rồi cười ha hả nói:

- Phái Nga Mi đã lừng danh trong võ lâm, ai không kính nể? Huống chi bốn bang cùng quý phái lại có liên hệ mật thiết nên trận đấu này sắp quý phái ở đầu hết là lẽ phải. Có đâu Nga Mi Tứ Lão lại phụ lòng của bốn bang sao?

Siêu Trần đại sư nghe nói liền biếc sắc rồi lạnh lùng đáp:

- Tô Bang Chủ! Người nói móc họng ta sao? Tại sao không nhắc lại mối thù trước kia mà lại tìm cách giả nhân giả nghĩa. Nếu nhắc lại hận xưa, các đệ tử trong môn phái ta sẽ sôi máu. Chúng ta sẵn sàng chiến đấu quyết liệt với quý phái dù cho bỏ mạng trong trận vẫn cam tâm. Vậy mời quý phái ra tay...

Siêu Trần đại sư nói rõ ràng nên ai cũng đều biết Thiên Long Bang và phái Nga Mi có một mối thù sâu sắc. Tất cả điều sừng sốt tạo nên một không khí vô cùng quyết liệt.

Tô Bằng Hải thấy không khí quá căng thẳng liền tìm cách cắt đứt nói:

- Hôm nay là hội luận kiếm, tất cả anh hùng bốn phương đều đủ mặt thì việc thù hận nhỏ nhen xin gác lại là tốt hơn cả.

Hoàng y lão tăng chấp tay niệm Phật một tiếng rồi đứng lên nói:

- Hôm nay là đại hội luận kiếm. Để tránh khỏi cảnh tương tàn quá nhiều và bảo toàn nguyên khí cho võ lâm, các vị cũng nên vừa đủ mà thôi.

Tô Bằng Hải cười nói:

- Đại sư có lòng từ bi, lão phu rất kính phục. Nhưng còn chín đại môn phái từ xa về đây với ý nguyện phân phải trái nên lão phu chỉ sợ không đạt được hy vọng của Đại sư.

Chợt nghe một người tiếp nói:

- Nói như vậy, Tô Bang Chủ đã có ý muốn đấu cao thấp với chín đại môn phái chúng tôi rồi!

Đỗ Duy Sinh đứng lên nói:

- Từ khi Thiên Long Bang được thành lập cho đến nay, người ta thấy lúc nào cũng đi làm khó dễ, gây thù kết hận với cửu đại môn phái. Trên hai mươi năm nay không giờ phút nào mà không xảy ra tình trạng thù nghịch cả. Bởi vậy, việc trả thù trước sau gì cũng không tránh khỏi thì thà ngày nay thanh toán cho xong.

Hạ Vân Phong cười ha hả nói:

- Bần đạo cảm thấy nếu cuộc thảo luận này kéo dài mãi thì rất có hại. Tất cả võ lâm thừa cơ hội này mà thanh toán nợ cũ chớ chẳng chơi.

Hoàng y lão tăng nói với giọng than thở:

- Nam mô phật tổ từ bi xin mở lòng đại độ giải thoát thù hằn chớ nên gút thắt. Phái Thiếu Lâm chúng tôi được các vị võ lâm đồng đạo coi trọng, liệt vào một trong chín đại môn phái. Lão tăng lại được tổ sư đưa lên làm Chủ môn nhân để cùng sánh vai với các đại môn phái. Nhưng lão tự biết tài đức kém cỏi, không những không đủ sức để sánh vai cùng các vị, mà còn đối với phái Thiếu Lâm cũng không có công gì. Còn đối với việc đấu kiếm hôm nay nếu ai nấy đều làm theo ý mình thì kết quả sẽ là bi thảm chẳng khác trận đấu kiếm trăm năm về trước vậy.

Siêu Nguyên đại sư trong phái Nga Mi thấy hai phái Võ Đang và Thiếu Lâm đều có ý muốn giải hòa nhưng nghĩ lại Chủ môn nhân của mình bị bắt, lòng căm thù không cho phép chịu được nữa nên từ từ đứng lên nói:

- Đại sư có lòng từ bi, còn lão phu cũng là đệ tử trong cửa phật, lẽ ra phải gạt bỏ thù hằn. Nhưng Thiên Long Bang đối với người trong chín đại môn phái quá khinh khi...

Ông ta ngừng một lát rồi tiếp:

- Chủ môn nhân của bốn phái bị Thiên Long Bang bắt đi đã gần một năm rồi, chết sống không biết. Việc nhục nhã ấy làm sao có thể nhẫn nhịn được?

Quần hùng ở tại trận đã nghe mối thù giữa Thiên Long Bang và phái Nga Mi nhưng chưa rõ sự việc ra sao. Giờ đây được chứng minh rõ rệt, ai nấy đều thì thầm không ngớt.

Trong đám anh hùng, có một đạo trưởng mặt tím râu dài ngồi trước, chính là Tĩnh Huyền đạo trưởng, Chủ môn nhân của phái Võ Đang, tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ. Người ấy chỉ thua Chủ môn nhân của phái Thiếu Lâm mà thôi, còn thực toàn phái Võ Đang không kém phái Thiếu Lâm mà hơn hết các môn phái khác. Người này rất có uy tín, khi nói ra thì ai cũng đều phục họa.

Lúc bấy giờ, Tĩnh Huyền đạo trưởng của phái Võ Đang và Tùng Mục đạo trưởng của phái Thanh Thành cùng đứng lên nói với Hoàng y lão tăng rằng:

- Việc này đã hóa ra thành thế lửa nước rồi. Nếu kéo dài vấn đề thì thật có hại mà vô ích. Đại sư đức cao trọng vọng nhưng việc này không phải nhờ hai chữ từ bi mà giải quyết được.

Trong cửu đại môn phái đều đứng dậy cả. Tình hình trong trận trở nên hỗn loạn. Chỉ có phái Côn Luân và phái Thiếu Lâm đều ngồi yên mà thôi.

Hoàng y lão tăng thấy tình hình của quần hùng sôi nổi như vậy, tự biết không thể khuyên giải được nên thở dài một tiếng rồi từ từ ngồi xuống.

Tô Bằng Hải nói lớn:

- Xin tạm mời quý vị bình tĩnh một chút. Lão phu đã dám mời quý vị đến đây thì đã chuẩn bị lãnh giáo võ công của quý vị. Xin mời quý vị nói ra cách đấu kiếm thì Thiên Long Bang của chúng tôi sẽ thi hành ngay...

Tĩnh Huyền đạo trưởng cướp lời nói lớn:

- Tô Bang Chủ đã mời chúng tôi đến đây để đấu kiếm, chắc đã sắp sẵn cách đấu rồi. Sao lại bảo chúng tôi phải đặt điều kiện đấu kiếm? Như vậy, Tô Bang Chủ có ngụ ý gì? Thật bần đạo không hiểu nổi.

Tô Bằng Hải cười ha hả một lúc rồi nói lớn:

- Xét về hiện tại thì Thiên Long Bang chúng tôi nổi tiếng trong giang hồ. Nhưng xét về lịch sử thì Thiên Long Bang mới thành lập, không sao so sánh được với cửu đại môn phái. Lần này lão phu cả gan mời thiên hạ anh hùng đến tệ bang để đấu kiếm định danh. Người của Thiên Long Bang chúng tôi vẫn chịu là võ lâm hậu tiến. Do đó chúng tôi vui lòng lãnh giáo. Mời quý vị nói rõ cách đấu ra, chúng tôi xin tuân theo ngay.

Đằng Lôi há miệng đằng hắng một tiếng rồi đứng lên nói:

- Tô Bang Chủ! Cần gì phải nói như vậy? Lão phu xét thấy lời nói của Tô Bang Chủ hoàn toàn đối trá...

Dứt lời, cười gay gắt.

Tô Bằng Hải hơi biến sắc. Lão cắn răng bình tĩnh trở lại, nói:

- Đằng huynh sáng suốt quá nhỉ? Lại có thể xét được thâm tâm của lão phu rồi. Xin Đằng huynh phân tách thế nào là đối trá để cho thiên hạ anh hùng cùng lão phu chịu kính phục.

Đằng Lôi nói:

- Được! Nếu vậy, lão phu không thể không nói ra. Nhưng nếu sự nhận xét của lão phu không đúng thì xin chớ vị bổ khuyết và Tô Bang Chủ chớ cười.

Ngừng một lát, lão đằng hắng một cái rồi nói tiếp:

- Nếu như Tô Bang Chủ quả thật thấy mình là kẻ hậu tiến, muốn mời anh hùng cứu đại môn phái về đây để học hỏi võ công thì cần gì phải khua chuông đánh trống cố ý sấp danh. Trái lại, Tô Bang Chủ có ý mời cứu đại môn phái buộc phải đấu kiếm, là dĩ nhiên có dã tâm muốn làm bá chủ võ lâm, thế mà ngoài miệng làm ra vẻ khiêm nhượng xin lãnh giáo cứu đại môn phái. Thật là dối trá! Lời nói của Tô Bang Chủ, đứa con nít ba tuổi cũng khó mà tin được.

Trong Ngũ Kỳ phân cuộc của Thiên Long Bang chỉ có Mạc Lâm tính tình nóng nảy nhất, nên khi thấy Đằng Lôi nói xiên chủ mình trước mặt thiên hạ anh hùng thì nộ khí xung thiên hét lên một tiếng, chỉ vào mặt Đằng Lôi nói:

- Đằng Lôi câm miệng! Nơi Đoạt Hồn Ải này không phải là nơi để đến nói phách. Thiên Long Bang dám mời thiên hạ anh hùng đến đây thì dĩ nhiên có đủ năng lực để gánh vác. Hôm nay là ngày đấu kiếm định danh, không phải đấu khẩu khoe tài. Đằng Lôi người có gan thì cứ ăn thua. Thiên Long Bang sẵn sàng đối phó.

Huyền Thanh đạo trưởng đứng lên nói:

- Mạc, Đằng hai huynh chớ tranh cãi nhau. Bần đạo bất tài muốn nói một lời. Bình khách tuy cương nhưng không có lý đoạt chủ. Thiên Long Bang đã có đề nghị đấu kiếm định danh thì cũng nên có sự sắp đặt đàng hoàng sớm hơn chút. Tô Bang Chủ nói thế chẳng qua là khiêm nhượng để tỏ tình địa chủ đó thôi. Vậy xin mời Thiên Long Bang công bố thể lệ đấu kiếm rồi hãy quyết định sau. Không biết quý vị nghĩ sao?

Chung quanh ai nấy đều đồng ý cả.

Bỗng nhiên có một người trên cầu sắt từ từ đi tới, khiến cao thủ của các đại môn phái đều đưa mắt về phía người ấy.

Tô Bằng Hải liền biến sắc, đứng dậy chỉ vào mặt người ấy hét lớn:

- Con ranh! Người định đến đây tìm cái chết sao?

Người này chính là Tô Phi Phụng, ái nữ của Tô Bằng Hải.

Tô Phi Phụng vẫn lướt tới nhìn Tô Bằng Hải than rằng:

- Thân phụ! Con đến đây để nói chút chuyện với Mã tướng công không được sao?

Các cao thủ võ lâm nghe nói đều sửng sốt. Họ quay đầu ngó Tô Bằng Hải. Chỉ thấy ông ta tỏ vẻ khó chịu, đưa tay ra hiệu, tức thì hai tên đồng tử chạy đến cầu sắt ngăn lại, không cho Tô Phi Phụng qua.

Mã Quân Vũ thấy Tô Phi Phụng xuất hiện một cách đột ngột như thế, chàng không hiểu nàng tìm mình với lý do gì. Bỗng chàng cảm thấy lạnh mình.

Tô Phi Phụng bị hai tên tiểu đồng gần lại, không cho nàng tiến qua cầu sắt, nhưng lâu nay tánh nàng rất liều trong bất cứ trường hợp nào, nên nàng hét to:

- Tiểu tử! Tránh ra cho ta đi...

Tô Bằng Hải cắn răng la to:

- Ranh con! Nếu ngươi không lui lại, ta sẽ đạp ngươi xuống Đoạt Hồn Ải đó.

Tô Phi Phụng thấy thế sững sốt rồi từ từ lui lại.

Tô Bằng Hải quay lại nhìn mọi người nói:

- Thôi việc ấy xin cho qua và ta hãy bắt tay vào việc.

Và nói tiếp:

- Nếu như vậy, lão phu xin tuân theo ngay. Lão phu định nhờ toàn thể đại hội giải quyết việc sắp danh của cửu đại môn phái, nhưng quý vị lại cho đó là thủ pháp khiêu chiến của lão phu. Vậy thì để quý vị khỏi hoài nghi, lão phu xin đổi phương pháp.

Ông ta dừng một lát rồi tiếp:

- Cửu đại môn phái hợp lại một bên, còn Thiên Long Bang chúng tôi một bên. Quý vị sẽ tuyển lựa một người làm chủ tọa để cho trận đấu kiếm này được bảo toàn và trận chiến khỏi hỗn loạn. Các người tùy ý đưa ra một người. Chúng tôi cũng phải cho người ra đối địch. Tất cả dùng mạng mà đấu hoặc giả điểm trúng mà thôi. Lão phu dĩ nhiên là không thể làm chủ tọa được. Xin mời quần chúng làm chủ lấy. Không biết quý vị thấy phương pháp của lão phu có công bằng không?

Ý kiến của Tô Bằng Hải đưa ra ai nấy cũng đều gật đầu cả.

Tĩnh Huyền đạo trưởng, Chương Môn nhân của phái Võ Đang đứng lên nói:

- Phương pháp đó của Tô Bang Chủ, bản đạo xin ủng hộ. Không biết quý vị còn cao kiến gì nữa không?

Ông từ từ ngó qua chỗ ngồi của chín môn phái thì ai nấy đều gật đầu không nói.

Tĩnh Huyền đạo trưởng cười, nói tiếp:

- Các vị đã đồng ý với cách đấu kiếm của Tô Bang Chủ rồi thì bản đạo lấy tư cách của phái Võ Đang xin đề cử Thiên Hồng đại sư của phái Thiếu Lâm làm chủ tọa toàn cuộc của chín đại môn phái chúng mình. Không biết các vị có đồng ý chăng?

Tùng Mục đạo trưởng của phái Thanh Thành đứng lên nói:

- Thiên Hồng đại sư đức cao trọng vọng, làm chủ tọa toàn cuộc rất là thích hợp. Bần đạo đại diện cho phái Thanh Thành, xin tán thành trước.

Thông Linh đạo trưởng nói:

- Phái Côn Luân chúng tôi cũng cảm thấy Thiên Hồng đại sư được đề cử rất xứng đáng.

Hoàng y lão tăng từ từ đứng lên chấp tay niệm phật một câu rồi nói:

- Đức vọng của lão nạp còn kém cỏi, làm sao gánh vác được nhiệm vụ to tát này?

Siêu Nguyên đại sư của phái Nga Mi liền đứng lên nói:

- Đại sư khỏi phải quá khiêm nhượng. Ai nấy đều tán thành cả. Xin mời đại sư chịu nhận đi.

Bát Cánh Thần Ôn của phái Hoa Sơn và Bạch Y Thần Quân của phái Tuyết Sơn đều đứng dậy đồng thanh:

- Phái Thiếu Lâm ở trong chín đại môn phái lâu nay có tiếng là đứng đầu. Vậy do đại sư chủ tọa toàn cuộc thật là lý tưởng.

Tiếp đó quần hùng đều đứng lên đồng ý cả.

Thiên Hồng đại sư thấy không thể từ chối được nữa, liền chấp tay trước ngực nói lớn:

- Quý vị đạo huynh đã coi trọng bần tăng như vậy thì bần tăng xin miễn cưỡng làm thử. Nếu có khuyết điểm, xin quý vị đạo huynh tha thứ và chỉ vẽ cho.

Tô Bằng Hải cười lớn, nói:

- Phái Thiếu Lâm được coi là có thực lực nhất trong võ lâm thì do đại sư chủ tọa rất xứng đáng. Lão phu xin cung chúc đại sư trước.

Dứt lời, Tô Bằng Hải chấp tay vái chào.

Hoàng y lão tăng cũng chấp tay đáp lễ rồi nói:

- Bần tăng còn thiếu năng lực, chắc chắn sẽ vấp nhiều khuyết điểm. Chẳng những bần tăng chịu sự phê bình của cao nhân chín môn phái mà thôi, xin Tô Bang Chủ cũng góp phần chỉ giáo cho.

Tô Bằng Hải cười lớn:

- Đại sư đức độ cao siêu, câu nói nào cũng hàm chứa khiêm tốn, nhưng việc đã như vậy rồi thì đại sư khỏi phải khiêm nhượng nữa.

Tô Bằng Hải cười lớn một tiếng rồi vuốt râu tiếp:

- Lão phu nghĩ bây giờ đại sư nên bắt tay vào việc cho sớm. Vậy mời đại sư phái người ra tiếp trận thứ nhất đi...

Thiên Hồng đại sư tuyên bố:

- Tô Bang Chủ! Nếu vậy thì lão nạp xin bắt đầu đây!

Dứt lời, lão toan phát hiệu ra lệnh để phái người ra tiếp trận thứ nhất, thì đột nhiên có tiếng la lớn từ ngoài Đoạt Hồn Ải đưa tới:

- Thân phụ! Con đã nghĩ thấu rồi. Con cảm thấy có sống thêm nữa cũng không có ý nghĩa gì cả. Mời thân phụ giúp con một chưởng để con được sớm thoát ly biển khổ này. Nếu muộn một ngày nào là con phải mang thêm tội lỗi ngày ấy.

Nghe câu nói bất ngờ này, ai nấy đều ngạc nhiên, trố mắt nhìn lên thì thấy một bóng người thon thon từ từ đi tới.

Tô Bằng Hải chẳng ngờ Tô Phi Phụng đã đi rồi mà còn trở lại, bèn chỉ vào mặt quát:

- Con nhãi kia! Cút đi lập tức...

Nàng vẫn bước tới... bước tới....

Nàng ngó Tô Bằng Hải một cái rồi than rằng:

- Thân phụ! Con biết con bất hiếu nên không còn muốn sống nữa. Xin phụ thân giúp con một chưởng để sớm thoát nợ đời.

Lòng thương con của Tô Bằng Hải vô bờ bến nên khi nghe nàng thốt nên lời đau khổ, Tô Bằng Hải cảm thấy lạnh lòng. Lửa giận trong tâm đều tiêu tan cả.

Tô Bằng Hải nói:

- Dù con có bị ai hiếp đáp hay đau khổ thế nào đi nữa cũng không nên nói với ta lúc này. Chờ mãn cuộc đấu kiếm, con hãy phân rõ cho ta nghe để ta huy động lực lượng của đệ tử trong bang ra trừng trị những kẻ nào hiếp đáp con.

Tô Phi Phụng sững sờ rồi lắc đầu muốn té.

Mã Quân Vũ ngồi đằng xa thấy thế lo sợ cho nàng, toan đứng lên định phóng mình qua, thì chàng cảm thấy có ai nắm chéo áo chàng kéo lại.

Mã Quân Vũ ngó lại thì biết Huỳnh Chí Anh đã kéo mình lại. Chàng thấy cử chỉ mình bây giờ hơi lộ liễu, liền ngồi trở lại như cũ.

Huỳnh Chí Anh kê vào tai Mã Quân Vũ, khẽ nói:

- Mã sư đệ! Đừng lo đến việc đó!

Nãy giờ, Tô Phi Phụng liếc mắt tứ bề như tìm kiếm, bỗng thấy có người đứng dậy rồi ngồi xuống, nàng mới để ý biết là Mã Quân Vũ. Nàng dăm dăm nhìn chàng không ngớt, khiến Mã Quân Vũ lạnh mình, toát mồ hôi dầm dề.

Nàng ngó chàng một lúc, rồi quay lại nhìn Tô Bằng Hải cười thê thảm nói:

- Thân phụ! Sự uất ức của con không thể nào phân tỏ được. Mong thân phụ cho con một chưởng để con được chết sớm.

Tô Bằng Hải thấy nàng cứ cầu chết mãi, trong lòng như tan nát nhưng nào có biết nguyên do gì. Ông ta ngẫm nghĩ một hồi rồi mới hỏi:

“Dẫu cho con muốn chết đi nữa, thì đây cũng không phải là chỗ con chết. Chờ việc đấu kiếm xong, ta sẽ giải quyết cho con.”

Dứt lời, liền phát tay ra hiệu, liền có hai tên đồng tử mặc áo vàng chạy thẳng tới cầu sắt.

Tô Phi Phụng không để cho hai tên này ngăn trở như lúc nãy nữa. Nàng hét lên một tiếng, tung mình lên bay lướt qua đầu hai tên đồng tử và đứng phắt lên Đoạt Hồn Ải.

Hai tên đồng tử kinh hãi đứng ngơ ngác. Tô Bằng Hải cũng sửng sốt. Đáng lẽ như người nào khác thì Tô Bằng Hải sẽ bủa lên không trung một chưởng cho chết ngay. Nhưng dẫu sao nàng cũng là cốt nhục thâm tình, Tô Bằng Hải không thể nhẫn tâm được, đành đứng trơ như tượng gỗ, trong lòng bức tức vô cùng.

Tô Phi Phụng từ từ tiến vào trong trận, khiến cao thủ của các môn phái đều ngạc nhiên đăm đăm nhìn nàng.

Bỗng nghe một giọng thanh tao của một thiếu nữ:

- Tô tử tử! Việc gì đó? Chờ lát nữa đấu kiếm xong, chúng ta tìm nơi yên tĩnh mà ở. Nếu có thể, chúng ta cùng Vũ ca tập luyện võ công. còn có Đại tử tử và Lam tử tử cùng ở một chỗ nữa, vui biết là bao nhiêu. Tử có thích không?

Thật là một lời nói chân thành chất phác. Nàng vừa nói vừa đến bên Phi Phụng.

Trước cử chỉ ấy, Thông Linh đạo trưởng nổi giận, định hét lên nhưng rồi ngừng lại.

Ngọc Chánh Tử thấy hành động Lý Thanh Loan không đúng, liền khế gọi:

- Loan nhi! Không lại đây, còn đứng đó sao?

Nàng vẫn điềm nhiên quay lại nói với Ngọc Chánh Tử:

- Sư phụ! Con nói chuyện với Tô tử tử một chút không được sao?

Thông Linh đạo trưởng thấy nàng nói thế, cả giận không còn chịu được, bèn hét lên một tiếng nói:

- Người không về chỗ cũ thì ta sẽ trị tội người lập tức.

Lý Thanh Loan với tấm lòng chân thành, vô tình bỗng thấy Chưởng Môn sư bá nổi giận, lòng nàng kinh hãi. Nàng quay lại ngó Tô Phi Phụng một cái, hai giọt lệ lăn trên má nàng.

Lúc đó Tô Phi Phụng cũng xúc động, nhưng gượng cười nói:

- Loan muội! Đừng buồn! Mau đi về đi!

Dứt lời, nàng đưa tay đẩy nhẹ Lý Thanh Loan. Nàng buồn bã đi về chỗ ngồi.

Đột nhiên, trong trận nổi lên tiếng cười ha ha, trăm con mắt đổ dồn tới thì thấy Đỗ Duy Sinh đứng lên nói:

- Các người có thấy ái nữ của Tô Bang Chủ đã hai lần đến tìm Mã Quân Vũ không? Thế cũng đủ biết phái Côn Luân có liên hệ mật thiết với Thiên Long Bang. Lát nữa Thiên Hồng đại sư có phái người ra trận trước, xin hãy chỉ định một trong Côn Luân Tam Tử mới được.

--- oOo ---